

tage Artikler fra andre Blade eller Tidsskrifter; navnlig vilde den foreslaaede Beskyttelse i 24 Timer af Pressetelegrammer formentlig i urimelig Grad begunstige Hovedstadspressen paa Provinspressens Bekostning. — Paa de Konservatives Vegne talte Ellinger, som kunde tiltræde, at »der gives aandelig Ejendom saa vidtgaaende en Beskyttelse som muligt«, men dog kritiserede forskellige Enkeltheder i Lovforslaget.

Alle Talere berørte *Spørgsmaalet om Forfatters Adgang til at modsætte sig offentligt Udlaan eller Udleje af Eksemplarer af deres Værker*, saaledes at de kan gøre Udlaanet eller Udlejen afhængig af Erlæggelsen af en Afgift. Den retlige Stilling har — oplyser Forfatterretsudvalget — under den nuværende Forfatterlovs Tavshed om Spørgsmaalet ikke været klarlagt, før det ved en Højesteretsdom af 13. Marts 1930 (U. f. R. 1930 pag. 416) blev fastslaaet, at en Forfatter ved Anbringelsen af et Forbud mod Udlaan eller Udleje paa de solgte Eksemplarer af Værket kan opnaa, at Bibliotekerne — bortset fra de Pligt-Eksemplarer, der afgives til Statsbibliotekerne — maa respektere et saadant Forbud eller de Betingelser, der stilles, for at Udlaanet eller Udlejen kan finde Sted, f. Eks. i Retning af Erlæggelsen af en særlig Afgift. Denne Afgørelse er, i Mangel af positive Lovbestemmelser i Forfatterloven eller i andre Love, grundet paa almindelige ejendomsretlige Grundsætninger, som er bragt i Anvendelse paa Bogen som en legemlig Genstand, medens den ikke hviler paa særlige forfatterretlige Betragtninger. Den ved Dommen hjemlede Ret til Anbringelse af et Udlaansforbud paa Værkerne er siden bragt til Anvendelse i enkelte Tilfælde baade med Hensyn til litterære Værker og Musikværker.

Efter Afsigelsen af denne Dom anmodede Ministeren Forfatterretsudvalget om at foretage en nærmere Undersøgelse af, hvorvidt det ved en nøje Afvejelse af paa den ene Side Forfatterens økonomiske Interesse i Opnaaelsen af et rimeligt Vederlag for hans Produktion og paa den anden Side det store læsende Publikums Interesse i paa den letteste Maade at opnaa Adgang til den offentliggjorte Litteratur maatte anses for nødvendigt at indføre særlige Retsregler paa dette Omraade. Udvalget førte en Række Forhandlinger med Repræsentanter for Forfatterne, Bibliotekerne og Forlæggerne, men da det sluttelig viste sig, at der ikke fra nogen af de interesserede Parters Side næredes Ønske om, at Sagen paa nuværende Tidspunkt reguleres af Lovgivningsmagten, fraaadede Udvalget at optage særlige Bestemmelser i Forfatterloven om dette Forhold. — Det samme Standpunkt indtog saavel Ministeren som Partiordførerne.